

ikke haft Lejlighed til at efterse Bladene fra den Tid — Tiden er jo stærkt optaget —, men jeg er overbevist om, at det har været en rigtig kraftig Røverhistorie, Lütken der er gaaet imod. (Indenrigsministeren ler). De Herrer ler, men De staar hver Dag og beklager sig over saadanne Historier. (Indenrigsministeren [Rode]: Lütken var paa Forlystelsesrejse i Paasken). Det har sikkert været en Forlystelsesrejse, det er der ingen Tvivl om.

Saa sagde den højtærede Forsvarsminister, at disse Samtaler vakte Forhaabninger i Tyskland og skabte en moralsk Forpligtelse for Danmark overfor Tyskland. Herom vil jeg sige, at Danmark selvfølgelig havde en moralsk Forpligtelse overfor Tyskland, men ikke af den Art, som Forsvarsministeren vilde give det Udseende af, idet han vilde give det Udseende af, at Danmark skabte sig en moralsk Forpligtelse overfor Tyskland gaaende ud paa, at vi skulde hjælpe Tyskland, at vi ønskede en Militærkonvention med Tyskland og stillede en saadan i Udsigt, at vi vilde fornægte Neutraliteten for at hjælpe Tyskland. Den Slags moralske Forpligtelser har der aldrig været, og det har Tyskland heller aldrig troet, der var. Men selvfølgelig havde vi en moralsk Forpligtelse overfor Tyskland, nemlig den at holde vore Neutralitetsforpligtelser. Vi havde bestræbt os for gennem disse Samtaler at overbevise den tyske Militærledelse om, at Danmark ikke laa paa Lur for ved given Lejlighed at falde Tyskland i Ryggen, og for at overbevise Tyskland om, at vor Neutralitet ikke var fingeret eller paa Skrømt, men var en virkelig Neutralitet, som paatog sig de Forpligtelser, der skal til, nemlig i dette Tilfælde at værgе Territoriet imod at blive brugt af et andet Land imod Tyskland. Den samme Forpligtelse havde vi selvfølgelig overfor Vestmagterne til at sørge for, at Tyskland ikke skulde bruge vort Territorium overfor dem. Tyskland maa have faaet den Opfattelse af disse Samtaler, og fik den ogsaa, at Danmark vilde være neutralt og vilde værgе sig imod, at dets Territorium blev brugt paa neutral Maade. Vor Forpligtelse bestod i, at vi skulde forsvare vort Territorium mod at blive brugt af Tysklands Fjender mod Tyskland.

Der tales fra de Herrer Side, fra Ministeriets Side og dets Partiers Side, om, at jeg gennem de Samtaler, som Lütken har ført, havde stillet en Alliance eller i alt Fald en Afhængighed i Udsigt overfor Tyskland. Det maa jeg paa det stærkeste protestere imod. Det er en fuldkommen falsk Belysning

af det hele. Man vil slet ikke i Aktstykkerne kunne finde noget saadant.

Nu kunde man nok sige, at han var en Snob, som et æret Medlem har sagt. De, der kendte ham personlig, kender ham ikke som en Snob; det laa ikke for ham. Han kan som andre Mennesker have haft sine gode og maaske sine mindre heldige Egenskaber, men den uheldige Egenskab at være en Snob den havde han ikke. Man kan sige om ham, hvad der er sagt her, at han var en forfængelig Mand. Det er der saa mange, der er (*Alfred Christensen*: Ja, ja.) Ja, det er sandt, og det er maaske endda ikke det værste, man kan sige om en Mand, naar det kommer til Stykket. Men jeg har ikke nogen Sinde hørt sige om Generalmajor Lütken, hverken af hans Modstandere eller af hans Venner, at han ikke var nogen sandhedskærlig Mand, og hans Vidnesbyrd i denne Sag staar i Aktstykkerne; det synes, som om han har skrevet det op kort før sin Død. Han siger her, at den Velvillie, som han gør Rede for var til Stede overfor Danmark hos von Moltke og Bülow, lykkedes det under de videre Forhandlinger at bevare uden paa noget Punkt at binde Landet ved Alliancer og Aftaler og uden at vække urimelige Forestillinger i Tyskland om den Holdning, vi agter at indtage under en kommende Krig, og han siger, at dette Resultat i Virkeligheden er en politisk Ydelse af første Rang, og saa fortsætter han — men det skal jeg ikke omtale.

Generalmajor Lütken er død; han kan vi ikke kalde paa, og mange af dem, som har haft med disse Sager at gøre, er døde. Hegermann-Lindencrone, som ogsaa vidste Besked, er død (*Afbrydelse fra Ministerbordet*: Som ikke vidste Besked!). Jo, det kan man se af Aktstykkerne; men det lader til, at de Herrer ikke læser disse Aktstykker (*Afbrydelse fra Ministerbordet*: Han kendte ikke Deres Instruks!). Han fik Besked om, at en Instruks var paatænkt udsendt og fik Besked om, at en anden Instruks var udsendt (*Afbrydelse fra samme Sted*: Han fik den aldrig!). Det har ikke saa meget at sige, for den Instruks var kun skæbnesvanger i det Øjeblik, man opfatter den, som de Herrer opfatter den, ellers ikke. Udenrigsministeren skrev til Hegermann-Lindencrone, at der vilde blive udfærdiget en Instruks af Konseilspræsidenten og Forsvarsministeren, den ikke at, som der havde været Tale om, omhandlede noget om Optanttraktaten, og at den havde faaet en noget køligere Karakter, end Udenrigsministeren mente, den skulde have haft.

Saa har den højtærede Forsvarsminister